

ПРОТОКОЛ

№ 889

гр. Пазарджик, 02.06.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: Христо Георгиев

при участието на секретаря МАРИЯ Й. ЧАМОВА
Сложи за разглеждане докладваното от Христо Георгиев Гражданско дело №
20235220100775 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 09:30 часа се явиха:

Ищеца Д. П. Ф., редовно призован, не се явява лично, както и не
изпраща процесуален представител.

Ответника ОД на МВР- Пазарджик, представлявано от Директор Иван
Йорданов Зеленков, редовно призован, не се явява Директор Иван Йорданов
Зеленков, както и не изпраща процесуален представител.

Явява се вещото лице Б. Д., редовно призована.

СЪДЪТ счита, че не са налице процесуални пречки за даване ход на
делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО :

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване на
фактическата страна на спора.

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 145, АЛ. 3 ОТ ГПК, СЪДЪТ ПРИКАНВА
СТРАНИТЕ КЪМ СПОГОДБА.**

Спогодба няма как да бъде постигната, тъй като страните не се явяват в
настоящото съдебно заседание.

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК СЪДЪТ ПРИСТЪПИ КЪМ
ДОКЛАДВАНЕ НА ДЕЛОТО:**

Подаден е иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 187 от

ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД от Д. П. Ф., чрез адв. А., с който сочи, че доверителят му Д. П. Ф. е служител в системата на МВР от 12.11.1999 г., в качеството му на полицаи в група „Охранителна полиция” към Районно управление - Пещера към Областна дирекция на МВР - Пазарджик. Съгласно чл.142, ал.1, т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи, доверителят му е със статут на държавен служител. Като държавен служител в системата на МВР, Д. П. Ф. е назначен със заповед на директора на ОДМВР - Пазарджик, като доверителят му и ответникът са обвързани от служебно правоотношение, като приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения е ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл и КТ. Предвид характера на заеманата длъжност, старши полицаи Д. П. Ф., полага труд и през нощта (за времето от 22.00 часа до 06.00 часа), съгласно утвърдени графици, като отработеното работно време до сега се е изчислявало сумарно, без часовете положен от него нощен труд да са преобразувани в дневен труд и съответно да му се изплати възнаграждение за полагания извънреден труд.

Сочи се, че съгласно разпоредбата на чл.176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавни служители в МВР се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения, сред които е предвидено и допълнително възнаграждение за извънреден труд по см. на чл. 178, ал.1, т.3 от ЗМВР. В разпоредбите на ал.3 от чл. 187 от ЗМВР е посочено, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8, 12 или 24 часови смени - сумирано за период от три месеца. Според ал.7 на чл.187 ЗМВР: "Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнително възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период. Извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение." В ал.10 на същия член е предвидено, че: "разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи."

Твърди се, че в периода от 01.04.2015г. до 16.11.2022г. са действали последователно Наредба №8121з- 592/25.05.2015г., (отменена изцяло с решение на ВАС от 11.07.2016г.), Наредба № 8121з- 776/29.07.2016г.

(отменена изцяло с решение от 10.12.2019г. по адм.д. №8601/2019г. на ВАС), Наредба №8121з-36/07.01.2020г. отменена с Наредба №8121з-1174/21.10.2020г. отменена с Наредба №8121з-922/22.07.2022г., като всички посочени наредби са издавани от министъра на вътрешните работи и всяка от тях е уреждала реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Текстовете на чл.3, ал.3 в първите две наредби са идентични с текстовете на чл.3, ал.2 от следващите три наредби, като според тях при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 06,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Преди процесния период е действала Наредба №8121з-407/11.08.2014г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, обн. в ДВ, бр.69 от 19.08.2014г. Единствено в тази Наредба изрично е било предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между часовете 22,00 и 6,00ч. за отчетния период се умножава с коефициент от 0,143 - чл.31, ал.2 от цитираната наредба. В следващите три Наредби изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен липсва. В Наредба №8121з-592/25.05.2015г. (обн.ДВ бр.40 от 02.06.2015г.), в Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. (обн. ДВ бр.60 от 02.08.2016г.) и Наредба №8121з-36/07.01.2020г. (обн. в ДВ, бр.3 от 10.01.2020г.), липсва изрична норма, съответстваща на чл.31 ал.2 от Наредба №8121з- 407/11.08.2014 год. за преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0,143, а в Наредба №8121з-1174/21.10.2020г. - чл.22, ал.3 и в Наредба №8121з-922/22.07.2022г. в чл.21, ал.3 е визирана норма с идентично текстово съдържание: "При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1 съгласно чл. 187, ал. 4 от ЗМВР." Липсата на изрична норма в Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. (обн. ДВ бр.60 от 02.08.2016г.) и Наредба №8121з-36/07.01.2020г. (обн. в ДВ бр.3 от 10.01.2020г.) представлява празнота в уредбата относно реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за

компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. При наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, в съдебната практика се приема, че субсидиарно следва да се приложи общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата (обн.ДВ бр.(от 26.01.2007г.). В чл.9 ал.2 от същата Наредба е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Посочената в чл.9 от „Наредбата за структурата и организацията на работната заплата“ методология е само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане на нормата фактически положен труд. Тези разпоредби се прилагат едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т. е., при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент "1,143" и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. На общо основание приложение имат нормите на чл.9 и следващите от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в която именно е и определена методологията за превръщането на отработените нощни часове в дневни със съответния коефициент в хипотезите, в които работното време се изчислява сумирано за определен период.

Също така, чл.187 ЗМВР е изменен със ЗИДЗМВР, обн. в ДВ бр.60/2020г., в сила от 10.07.2020г., както и със ЗИДЗМВР, обн. в ДВ бр.85/2020г. в сила от 01.01.2021г., с някои изключения. След отмяната от ВАС на горните наредби от 2015г. и 2016г., в Наредба № 8121з-36/07.01.2020г. (действала от 10.01.2020г. до 02.11.2020г.) липсата на правило за преобразуване на часовете нощен труд в дневен, отношенията между страните следва да се уреждат от предхождащата ги Наредба №8121з-407/11.08.2014г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, в чийто чл.31, ал.2 изрично е било предвидено, че: „При сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 6.00 ч. за отчетния период се умножава

по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.“ Издадените след нея и отменени от ВАС две наредби не регламентират отчитане на отработените часове нощен труд с коефициент, аналогично на чл. 31, ал. 2 от наредбата от 2014г. Предвид изменението на чл.187 ал.1 и ал.4 от ЗМВР с ДВ бр.60/07.07.2020 г. следва да се допълни, че съгласно чл.187 ал.1 изречение второ от ЗМВР, според изменението в сила от 10.07.2020 г., нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24- часов период. Създадената нова ал.4, според която, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1. Този коефициент се равнява вече на единица, а не на 1,143, какъвто коефициент се използва по силата на субсидиарното прилагане на чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата при сумарно изчисляване на работното време. Счита, че с тези изменения в ЗМВР се установява законово закрепено неравенство в третирането на държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, т.е. те са поставени в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение, като това е в противоречие с изрично прогласеното в чл.188 ал. 2 от ЗМВР приложение спрямо служителите на МВР на уредената в КТ специална закрила на нощния труд. С решението от 24.02.2022 г. на СЕС по дело №262/2020 г., съдът приема в т.73-79, че: „Що се отнася до обосноваността на евентуалната разлика в третирането, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий. ", т.е. когато е свързана с допустима от закона цел на съответното законодателство и е съразмерна на тази цел. В това отношение от преюдициалното запитване следва, че липса на механизъм в Наредби №8121з-776/29.07.2016г., №8121з-36/07.01.2020г., №8121з-1174/21.10.2020г. и №922/22.07.2022г. за преобразуване на нощните часове труд в дневни се обяснява със съображения от правен и икономически порядък. В посоченото решение на СЕС по дело №262/2020г. е посочено, че подобен аргумент видимо не отразява допустима от закона цел, годна да обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането; от друга страна, запазването на подобен механизъм за преобразуване би

изисквало значителни допълнителни финансови средства. В решението на СЕС изрично е посочено, че подобен аргумент не може да се приеме; всъщност правото на Съюза наистина не е пречка за държавите членки да вземат предвид бюджетни съображения успоредно със съображения от политически, социален или демографски порядък и да въздействат върху естеството или обхвата на мерките, които смятат да приемат, но такива съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. В решението на СЕС се сочи, че ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел. Приема се от СЕС, че чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на ЕС /ХОПЕС/ трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел.“ В т.38 - т.40 на същото решение е разяснено, че правото на всеки работник на ограничаване на максималната продължителност на труда и на периоди на почивка, по-специално междудневна, не само представлява особено важно правило на социалното право на Съюза, но и е изрично прогласено в член 31 параграф 2 от Хартата, на която член 6, параграф 1 ДЕС придава същата юридическа сила като Договорите (решение от 17 март 2021 г., Academia de Studii Economice din București, C-585/19 , EU:C:2021:210, т. 36 и цитираната съдебна практика/. Разпоредбите на Директива 2003/88 и по специално членове 8 и 12 от нея, уточняват това основно право и поради това трябва да се тълкуват с оглед на него (решение от 17 март 2021 г., Academia de Studii Economice din București,

C-585/19, EU:C:2021:210. С това напомняне, от постоянната практика на Съда следва, че при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (решение от 11 юни 2020 г., CHER Equipment Pooling, C-242/19 , EU:C:2020:466, т. 32 и цитираната съдебна практика).“

Съгласно чл.5, ал.4 от КРБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. В тази връзка следва да се посочи, че с промяната на ЗМВР не са предвидени такива мерки за защита, които да ползват само полагащите нощен труд държавни служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР, а съществуващите в ЗМВР защитни мерки се прилагат за всички държавни служители, включително неполагащите труд през нощта. По този начин, както е описано и в т.69 от решението на СЕС, националното право видимо изключва държавните служители в МВР, като полицаите и пожарникарите, от обхвата на общия правен режим, който предвижда ограничение от седем часа на нормалната продължителност на нощния труд, от една страна, а от друга, не предоставя на тези държавни служители възможността за преобразуване на нощния труд в дневен. При това положение разпоредбите на чл.187 ал.4 от ЗМВР и изречение второ на ал.1 на същия член не следва да се прилагат, защото са несъвместими с правото на Съюза. Те допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, без тази разлика в третирането да се основава на някакъв обективен и разумен критерий, не е свързана с допустима от закона цел на нашето законодателство и не е съразмерна на тази цел. Така, при положение, че не следва да се прилагат изр.2 на ал.1 от чл.187 от ЗМВР и ал.4 на същия член, заради несъвместимостта им с правото на Съюза, следва да се приложат същите правила, които са действали при редакцията на ЗМВР преди изменението от юли 2020г., т.е. налице е празнота

в уредбата, поради което и следва да се прилага чл.9 ал.2 от НСОПЗ и преизчисляването на възнаграждението за положения от ищеца труд през нощта през целия исков период, като стане с прилагане на коефициент 1,143. Липсата на възможност както за реално изпълнение, така и за компенсаторно парично обезщетение, би довело до абсурдния резултат длъжникът да се освобождава от това си задължение чрез неговото просто неизпълнение. Показателно в тази връзка е, че до м. август 2016 г. наредбите на министъра на МВР са предвиждали преобразуване на нощните часове в дневни, като отпадането му след този момент не е обосновано с никаква допустима от закона цел. Но дори и да се приеме, че подобна цел е налице, в полза на служителите в МВР по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР не са предвидени мерки за защита и компенсиране на особената тежест на полагания от тях нощен труд. Съгласно директния ефект от нормите на Директивите на ЕС, СЕС определя почти всички задължения от действието на една Директива и ХОПЕС, като задължение на националния съдия, да остави неприложена всяка една вътрешно правна норма, която противоречи на Директива на ЕС или ХОПЕС, каквото противоречие в конкретния случай е налице. Както КТ, така и ЗМВР, правят ясно разграничение между нощния труд и извънредния труд, които се заплащат по различен ред. Извънреден труд е налице само, когато е положен труд извън установеното работно време - когато продължителността на работното време надвишава нормалната такава. При сумарно изчисляване на положения труд, извънреден труд ще е налице само в случай, че отработеното време за съответния отчетен период /с увеличението на часовете положен нощен труд/ надхвърля нормата работни часове за отчетния период. Съобразно националното трудово законодателство и методологията за сумарно изчисляване на положения труд се приема, че когато отчетния период е изтекъл /завършил/, се приема, че работника или служителя е изпълнил трудовата си норма в пълен обем, дори и това да не е било направено реално, тъй като задължение на работодателя е така да организира неговото работно време, че то да покрива общата тримесечна норма, при това със завишение на часовете нощен труд - конвертирани към дневния. Предвид посоченото, следва да се приеме, че през процесния период ищецът е изпълнил в пълен обем своята часова трудова норма, поради което и преизчисления нощен към дневен труд, се явява такъв над нормата - респективно извънреден труд и следва да бъде заплатен като такъв със

съответното увеличение от 50%.

Твърди се, че през периода от 01.03.2020 г. до 01.03.2023 г. и до момента Д. П. Ф. изпълнявал служебните си задължения на смени /дневни- от 07.00 часа до 19.00 часа и нощни- от 19.00 часа до 07.00 часа на следващия ден/, всяка от които е с продължителност от 12 часа, съгласно изготвените и утвърдени от Началника на РУ месечни графици при сумирано отчитане на работното време. Съгласно определените правила за изплащане на извънреден труд /нощен труд/ от ОДМВР гр. Пазарджик, същия се отчита за период от три месеца, като падежът на изплащането му е края на всяко тримесечие и се изплаща, ведно с полагащото се трудово възнаграждение, отчитайки го по отделно перо - извънреден труд. Именно след всяко тримесечие /считано за падеж на определеното вземане/, след отчитането на положения извънреден труд /нощен труд/, се дължи сумата определена за положен нощен труд, каквато е и претенцията ни от която дата следва да се начислят определените лихви. През претендирания 3 годишен период, считано от 01.03.2020 г. до 01.03.2023 г., са налични 4 тримесечия годишно или казано иначе общо 12 тримесечия, през който не е отчетен и съответно заплатен положения нощен труд, като падежът на всяка една от дължимите суми е изискуема от датата на изплащане на трудовото възнаграждение, след всяко тримесечие, както и дължимите лихви считаме за изискуеми от същата дата.

Сочи, че да са конкретни в претенцията си следва ответникът на претенцията им ОДМВР гр. Пазарджик, да предостави необходимата документация /Седмични и месечни ежедневни ведомости - графици за работното време и отчетения извънреден труд и нощен такъв положен от служителя за коментирания период от време за всяко тримесечие поотделно/. Моли съда да го задължи да представи посочените Седмични и месечни ежедневни ведомости - графици за работното време и отчетения извънреден труд и нощен такъв положен от служителя.

Дължимата сума след края на всяко тримесечие е както следва посочена в табличен вид, към която следва да се начисли и съответната посочена мораторна лихва:

	дължима сума		
--	-----------------	--	--

падежи тримесечия 2020 - 2023	за извънреден труд	забавалих от....до	лева
I тримесечие 2020 01.04.20	30,00	01.04.20/ 01.03.23	8,94
II тримесечие 2020 01.07.20	374,64	01.07.20/ 01.03.23	102,26
III тримесечие 2020 01.10.20	352,94	01.10.20/ 01.03.23	87,32
IV тримесечие 2020 01.01.21	128,50	01.01.21/ 01.03.23	28,51
I тримесечие 2021 01.04.21	212,47	01.04.21/ 01.03.23	41,81
II тримесечие 2021 01.07.21	227,47	01.07.21/ 01.03.23	39,03
III тримесечие 2021 01.10.21	261,21	01.10.21/ 01.03.23	38,13
IV тримесечие 2021 01.01.22	251,21	01.01.22/ 01.03.23	30,25
I тримесечие 2022 01.04.22	238,72	01.04.22/ 01.03.23	22,77
II тримесечие 2022 01.07.22	262,46	01.07.22/ 01.03.23	18,41
III тримесечие 2022 01.10.2022	211,22	01.10.22/ 01.03.23	9,42
IV тримесечие 2022	187,47	01.01.23/ 01.03.23	3,57
I тримесечие 2023 01.04.23 (сумата посочена е за изв.труд до 01.03.2023)	80,01		
ОБЩО	2818,32		430,42

Твърди се, че при 4 тримесечия в годината отчетения период и положения нощен труд за период от 3 години - 01.03.2020г. до 01.03.2023г., каквато е и претенцията им, отчетения период и неизплатения нощен труд е в размер на 1688 часа /хиляда шестстотин осемдесет и осем часа/, умножен по

коэффициент от 1,143, за да бъде приравнен към дневния такъв, обуславя искането им за присъждане в полза на доверителя му на сума в размер на 2818, 32 лв. (две хиляди осемстотин и осемнадесет лева и тридесет и две стотинки), към която сума следва да се добави и мораторна лихва за забава, от края на всяко тримесечие, през което е следвало да се заплати дължимата сума за положения нощен труд в размер на общо 430,42 лв. (четиристотин и тридесет лева и четиридесет и две стотинки), подробно посочена в горната таблица. Доказването на исковата им претенция зависи изцяло от волята на ответника, тъй като ищеца е в трудови правоотношение и към момента на подаването на исковата молба, а с разпоредбите на ЗМВР не се дават възможност на доверителя ми да изиска и представи на съда графиците от дежурства през коментирания период. Поради предходното, за доказването на фактите на възникване на служебно правоотношение с ОДМВР гр. Пазарджик, че е полагал нощен труд за исковия период от 01.03.2020 г. до 01.03.2023 г., броя часове полаган такъв, който не е преобразуван, чрез преизчисление с коэффициент 1.143, както и размера на претендираното възнаграждение за положения нощен труд след преобразуването му със съответния коэффициент, то моли съда да бъде назначена съдебно- счетоводна експертиза, като се даде възможност на вещо лице да се запознае с коментиранияте графици, от които да се изчисли положения нощен труд, съгласно часовата ставка за конкретния служител и длъжността която заема, след което да се преизчисли с необходимия коэффициент, с което ще се докаже и претендиранта от ищеца сума, ведно с дължимата лихва за забава.

Сочи се, че към момента за посочения три годишен период назад, положения от старши полицаи Д. П. Ф. извънреден труд, не е преобразуван от нощен в дневен такъв с коэффициент 1,143, не е начисляван и не му е заплащан, счита исковата претенция за заплащане положения извънреден /нощен/ труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, доказана по основание.

На основание чл. 84, ал.1 от ЗЗД ответникът - ОДМВР гр. Пазарджик е изпаднал в забава след изтичане на срока, в който е трябвало да плати съответното трудово възнаграждение, поради което счита претендираната в настоящото производство акцесорната лихва за основателна за периода от датата на изплащането на извънредния труд /падежа на всяко тримесечие през коментирания период/, през което ответника е дължал сумата за положения

нощен труд, но не е изплатил същата, до окончателното и изплащане на дължимото изискуемо вземане.

Оформен е петитум с който се иска от съда да осъди ответника – ОД на МВР гр.Пазарджик, да изплати на ищеца дължимата сума за положен нощен труд от 1688 часа /хиляда шестстотин осемдесет и осем часа/, преизчислен с коефициент 1.143, за да бъде приравнен към дневния такъв, общо в размер на 2818, 32 лв. (две хиляди осемстотин и осемнадесет лева и тридесет и две стотинки), към която сума следва да се прибави и мораторната лихва за забава, изчислена към края на всяко тримесечие поотделно, през процесния период /01.03.2020г. до 01.03.2023г./ на плащането на главницата, в размер на общо 430, 42 лв. (четиристотин и тридесет лева и четиридесет и две стотинки), ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба.

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК, моли съда да им се присъдят и направените от ищеца разноси съгласно приложеният по чл.80 от ГПК списък с разноси, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за два обективно съединени иска.

Сочат се доказателства. Правят се доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника ОД на МВР- Пазарджик, чрез юрисконсулт П., в който се твърди, че исковата молба е нередовна на основание чл. 127, ал.1, т. 4 и т. 5 ГПК, като ищецът е изложил противоречиви и неясни обстоятелства, както и не става ясно в какво се изразява претенцията му: за положен нощен труд или за положен извънреден труд, които се подчиняват на различен правен режим, както на отчитане, така и на заплащане. Молбата се основава на отменени подзаконовни нормативни актове, които не касаят исковия период. Противоречията са засегнали както фактическите твърдения на ищеца, така и претенцията му към ответника, а също и задачите към искането за експертиза. Моли съда на основание чл. 129, ал. 2 ГПК да укаже на ищеца да отстрани посочените нередовности, след което да им бъде предоставена възможност да изразят становище по направените уточнения. Ако все пак съдът намира исковата молба за редовна, оспорва я изцяло по основание и размер. Съображенията им за това са следните: Ищецът е държавен служител по смисъла на чл. 142, ал.1, т.1 ЗМВР в Министерството на вътрешните работи, заемал в исковия период

длъжността полицаи в група „Охранителна полиция“ към Районно управление- Пещера при ОДМВР Пазарджик. Съгласно разпоредбата на чл.142, ал. 2 от ЗМВР статутът на държавните служители в МВР се урежда единствено от Закона за Министерството на вътрешните работи (за разлика от статута на лицата, работещи по трудово правоотношение в МВР, който се урежда от КТ и ЗМВР - чл. 142, ал. 5 и държавните служители по ЗДС, който урежда статутът им съгласно ал. 4). Съгласно разпоредбата на чл. 179. (1) от ЗМВР на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22.00 до 6.00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. В ал. 2 на същия член е посочено изрично, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер - с негова заповед. Съгласно императивната разпоредба на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР редът за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В исковия период това са Наредба № 81213-776/29.07.2016 г., обнародвана в ДВ бр.60/02.08.2016 г., влязла в сила от деня на обнародването ѝ и действала до 10.01.2020 г., когато в ДВ бр. 3/10.01.2020 г. е обнародвана Наредба № 81213-36/07.01.2020 г. Последната е отменена с Наредба № 81213-1174/21.10.2020 г., обнародвана в ДВ бр. 107/18.12.2020 г., в сила от 01.01.2021 г. От 29.07.2022 г. е в сила настоящата наредба № 81213-922/22.07.2022 г., обнародвана в ДВ бр. 60/29.07.2022 г.

Сочи се, че именно поради спецификата на работата на държавни служители - полицейски органи, законодателят е уредил техният статут в специален закон - ЗМВР, който е различен от статута на държавните служители по чл.142, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗМВР. За тях са неприложими нормите на общото законодателство, като ЗДСл и КТ. В конкретния случай не е налице нито закон, нито акт на МС, с който да се допуска преизчисляването на положения нощен труд от ищеца с коефициент 1,143, както се твърди с исковата молба. Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР в редакцията ѝ към 12.10.2019 г. при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават

средно 8 часа за всеки 24 часов период. С изменение в ЗМВР, обн. в ДВ бр. 60/07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г. законодателят изрично е предвидил в ал. 1, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24 часов период, а в ал. 4 е посочил, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работното време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, т.е. полученият коефициент в случая е 1. С тази законодателна промяна изрично е уреден въпросът относно преизчисляването на нощния труд, което изключва субсидиарното или по аналогия приложение на НСОПЗ. Посочената разпоредба е материалноправна, регламентирана с чл. 52 на ЗИДЗМВР и е влязла в сила на 11.07.2020 г. изложеното налага извод, че след 11.07.2020 г. този въпрос на превръщане на часовете нощен труд в дневен е нормативно уреден и той е равен на 1. Следователно не е налице необходимост от преизчисляване на възнаграждението за положен нощен труд и сочи на изрично изключване на положен извънреден труд за работещите на осем часови нощни смени в рамките на работното време по утвърдения график, (виж решение № 260067/28.04.2022 г. по вгрд. № 391/21 на ОС Пловдив).

От посочените по-горе законови разпоредби е видно, че по отношение на държавните служители - полицейски органи е неприложима НСОПЗ (Наредбата за структурата и организацията на работната заплата) в частност чл. 9 на същата. Още повече, че самият законодател е ограничил нейното прилагане в чл. 2, ал. 3 НСОПЗ по отношение на служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а от Кодекса на труда. От там следва обосновавания извод, че същата е неприложима за държавни служители - полицейски органи, чийто статут е уреден със специален закон /ЗМВР/.

На следващо място съгласно чл. 9 от Наредбата при подневно отчитане на работното време и при работа на смени, чиято нощна продължителност на работното време е по-малка от тази на дневното, трудовото възнаграждение, заработено по трудови норми, се увеличава с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. При сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между

нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. При сумирано изчисляване на работното време трудовото възнаграждение, заработено по трудови норми с коефициент равен на отношението между часовете, получен след превръщането на нощните часове в дневни, и действително отработените часове през месеца или установения друг период. Тази разпоредба е непригодна за прилагането и към държавните служители в МВР, тъй като не са налице кумулативно предвидените в нея предпоставки, а именно: - подневно отчитане на работното време; - работа на смени: - продължителност на нощно работно време, по-малка от продължителността на дневното; - трудово възнаграждение, заработено по трудови норми. Само при кумулативно наличие на посочените четири необходими предпоставки може да се въвежда увеличение с коефициент. В случая не са налице последните две предпоставки. В чл. 187, ал.1 и ал. 3 ЗМВР дневното и нощното работно време са с еднаква продължителност от 8 часа. Не е налице и работа по трудови норми за определяне размера на трудовото възнаграждение по чл. 247 и 250 КТ. Правното основание на нощния труд на служителите в МВР не е в чл. 8 и чл. 9 от НСОПЗ, а в чл. 187 и чл. 179 ЗМВР. Наредба 81213-776/16 г. и последвалите я до момента наредби последователно предвиждат полагането на нощен труд между 22.00 и 6.00 часа, като работните часове не следва да надвишават 8 часа за всеки 24-часов период. Следователно налице е изрична регламентация в ЗМВР и цитираните наредби, касаещи полагането на нощния труд. За разлика от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от КТ установяваща нормална продължителност на работно време през нощта / от 22,00 до 6,00/ от 7 часа, тук законодателят е предвидил възможността държавните служители в системата на МВР работещи на смени да полагат нощен труд с продължителност от 8 часа за всеки 24-часов период. Действащата към процесния период наредба № 81213-776/29.07.2016 и последвалите я други наредби предвиждат отчитане на отработеното време между 22,00 и 6,00 часа с протокол, като в тях липсва предвидената в чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба № 81213-407/11.8.2014 г. трансформация на нощен труд в дневен, чрез умножаването му с коефициент 0.143 при сумирано изчисляване на работното време за отчетния период. Това обаче не е празнота на приетия подзаконов нормативен акт, при която по аналогия или субсидиарно следва да се прилага общата разпоредба на

НСОРЗ, а съответствие с волята на законодателя (законодателен подход), изразена в изричната разпоредба на чл. 187, ал. 1 от специалния закон - ЗМВР, а след 11.07.2020 г. и в ал. 4 от същия. Констатира се, че именно законодателят е регламентирал съотношението на нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на полаганият през нощта труд от държавните служители, работещи на смени в системата на МВР да е 8:8, а не както е предвидено за работещите по трудови правоотношения 8:7, при което изработените нощни часове да се приравняват към дневни с коефициент 1.143. Това законодателно решение е в съответствие с решение на европейския съд (втори състав) от 24.02.2022 г. по преюдициално запитване по дело C-262/20 г. относно организация на работното време - директива 2003/88/ЕО- член 8-член 12, б. А - членове 20 и 31 от Хартата на основаните права на ЕС- намаляване на нормалната продължителност на нощния труд спрямо нормалната продължителност на труда през деня - работници от публичния и работници от частния сектор - равно третиране, според което предвид на това, че съгласно минималните изисквания относно нормалната продължителност на нощния труд, определен в член 8 буква а) от Директива 2003/88 предвижда да той да не надвишава средно осем часа за всеки 24 часов период, който принцип е залегнал и в ЗМВР, то в случая е допустимо определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Съдът е приел още, че Директива 2003/88 не налага да се приемат мерки, с които да се установи разлика между нормалната продължителност на нощния труд и нормалната продължителност на труда през деня. Следователно Директивата не налага да се приема особена норма, която специфично да урежда нормалната и пределна продължителност на нощния труд при условие, че тази продължителност е ограничена в съответствие с изискванията, произтичащи от член 8 от Директивата. На следващо място приемайки липсата на механизъм в Наредба № 81213-776 и следващите я наредби за преобразуване на нощните часове труд в дневни със съображения от правен порядък, а

именно законодателното решение на чл. 187, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР, че нормалната продължителност на труда през деня и през нощта е еднаква и затова съотношението между нормалната продължителност на труда през деня и тази през нощта е 1 и не налага преобразуване, Европейският съд е достигнал до извод, че е допустимо определената в законодателството пи нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такива разлики в третирането се основават на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Тази цел е законодателно регламентирана в ЗМВР, и независимо от факта, че Европейският съд не я е обсъдил от гледна точка на общностното право, то законодателното решение относно спецификата на служебното правоотношение, е регламентирано в ЗМВР в контекста на всички компенсаторни и привилегирани механизми, които законодателят е предвидил по отношение на държавните служители в МВР, които не са предвидени за работниците и служителите по трудово правоотношение, регулирани от КТ и следователно е нали не съразмерна на тази цел защита. На първо място предвидената продължителност на нощния труд от 8 часа за всеки 24 часа по смисъла на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР е обяснима със специфичния статут на тези държавни служители, обусловен от основните функции на МВР, установени в чл. 2, ал. 1 ЗМВР - „за защита на правата и свободите на гражданите, противодействието на престъпността, защита на националната сигурност, опазването на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. Тези функции са част от конституционните функции на МС, като централен орган на изпълнителната власт по чл. 105, ал. 2 от Конституцията. На тази основа се базира и признатата законодателна целесъобразност на НС по чл. 8, и чл. 62 от Конституцията. Право на законодателя е по целесъобразност да изменя правната мярка с оглед настъпили съществени изменения в обществената действителност, което оправдава и обосновава и прилагането на различен метод на правно регулиране на работното време, трудовото възнаграждение и други въпроси на работниците и служителите по трудови правоотношения в КТ и държавните служители в ЗМВР, например: - основен ПГО по ЗМВР - до 30 работни дни, но не повече от 40, по КТ - 20 работни дни; допълнително

възнаграждение за прослужено време по ЗМВР - 2%, но не повече от 40%, а по КТ - 0.6%; безплатна храна или левовата ѝ равностойност, ободряващи напитки при полагане на нощен труд от 22.00 до 06.00 ч., работно и униформено облекло, друго вещеве имущество, а на неносещите униформа ежегодна парична сума за облекло; по- благоприятен режим на заплащане на извънредния труд - по неговата продължителност ; държавните служители по ЗМВР се пенсионираат при условията на 1 категория труд(чл. 69 КСО), при което три години осигурителен стаж на служба се зачитат като 5 години общ осигурителен стаж. Освен това държавните служители получават допълнително трудово възнаграждение по чл. 178, ал. 1 ЗМВР и за изпълнение на специфични служебни дейности по смисъла на §1, т. 26а от ДР на ЗМВР, както и за постигнати резултати в служебната дейност и други, които КТ не е предвидил. Всички тези парични или други материални или нематериални облаги, които държавните служители в МВР получават за разлика от работниците и служителите по трудови правоотношения по КТ и държавните служители по ЗДсЛ са законодателна целесъобразност, която изразява адекватна овъзмезденост на статута на служебното правоотношение по ЗМВР. Ирелевантен за настоящия правен спор е въпроса дали определения към процесния исков период със заповед на министъра на вътрешните работи размер на допълнителното възнаграждение за положения нощен труд овъзмездява справедливо положения нощен труд от служителите на МВР.

На следващо място чл. 179 от ЗМВР урежда важни въпроси на нощния труд посредством делегиращи норми, в резултат на които е издадена процесната наредба № 81213-776 и последвалите я наредби до днес. В нейния чл.3, ал.1 и 2 чл. 31 и §1, т. 8 ДР установява, че нощния труд за държавните служители в МВР се въвежда за дейности, които изискват непрекъснато и непрекъсваемо изпълнение на дейностите в МВР и дава легално определение на непрекъсваемия характер на дейността на МВР за осигуряване на сигурността на гражданите според конкретните функции на нейните компетентни служби и поделения на МВР. Част от тях изискват и полагането на нощен труд. Чл. 179, ал. 1 ЗМВР предвижда на държавните служители да се изплащат допълнителни възнаграждения за положения труд през нощта. Нормата урежда два въпроса: 1.Определя характерът на благото - изплащане на възнаграждение като отплата за положения нощен труд и 2. Неговия правен характер на допълнително трудово възнаграждение. То е

допълнително, защото се прибавя към основната заплата на държавните служители в МВР и по този начин се увеличава нейния брутен размер. Ал. 2 на същия член делегира на министъра на вътрешните работи определянето на условията и реда за полагането нощният труд от държавните служители в МВР с издаване на наредба, като изрично е предвидено определянето на размера на възнаграждението за положения нощен труд да се определя с негова заповед и това отново е проявление на законодателна целесъобразност. Законът е съобразил спецификата на служебните правоотношение на държавните служители в МВР и равенството на гражданите пред закона и е предвидил и редица компенсаторни механизми за постигане на равно отношение пред закона на работниците и служителите по трудови правоотношения по КТ и държавните служители по ЗМВР.

При наличие на изрична уредба относно продължителността, отчитането, заплащането и пр. на полагания от тези служители труд при сумирано изчисляване на работното време, неприложими са общите разпоредби на КТ и НСОРЗ, предвиждащи различен законодателен подход за работещите по трудови правоотношения. КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР, в частност, защото нито в ЗДС, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ - че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага «съответно», а напротив - във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди идентично на тази в КТ, препращането е пряко, чрез посочване на конкретните правни норми. Всъщност по въпроса за неприложимост по аналогия на разпоредбите на ЗДСл и КТ по отношение на държавните служители - полицейски органи по ЗМВР е налице и практика на ВКС по чл. 290 ГПК. Така с решение № 55/07.04.2015 г. по гр. д. № 5169/2014 г., III г.о и решение X» 197/07.10.2019 г. по кгрд № 786/19 г. IV г.о. е прието, че при работа на смени /дежурство/ работното време на държавните служители в МВР се отчита по специален ред, и е недопустимо аналогичното прилагане на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвертиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове.

Доколкото ищецът претендира извънреден труд в рамките на определените му дежурства по график и изрично регламентираната процедура в Наредба № 81213-776/29.7.2016 г. за реда за полагане, отчитане

и компенсиране на положения извънреден труд от държавните служители в системата на МВР и последвалите я наредби, искането му се явява неоснователно, тъй като не се установява ищецът реално да е положил извънреден труд в претендираните размери, който да не му е бил изплатен. Извънреден труд е работата, която се извършва извън установеното по трудовото правоотношение редовно работно време, като въпросният труд води до превишаване на обичайното за работника или служителя работно време. При сумирано изчисляване на работното време извънредният труд ще бъде работата извън установената за периода на сумиране норма за редовна продължителност на редовното време. Разпоредбата на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР сочи, че работните часове през нощта не следва да надвишават средно 8 за всеки 24-часов период, която продължителност в случая не се твърди и не се установява да е превишена. На свой ред, разпоредбата на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР изрично предвижда делегация на министъра на вътрешните работи относно редът за разпределянето на работното време, за неговото отчитане и за компенсирането на работата на държавните служители извън установеното редовно работно време, като в случая е налице специфична държавна дейност, която е регламентирана в специален закон - ЗМВР. В този смисъл, не може да бъде споделено становището, че приложение следва да намери Наредба за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), доколкото с разпоредбата на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР е дадена изчерпателна регламентация на отчитането и компенсирането на положения от държавните служители към МВР извънреден труд - съгласно горепосочените наредби, издадени във връзка с изрична законова делегация, (така и Решение № 55/7.4.2015 г. по гр. д. № 5169/2014 г. на III г.о. на ВКС). Т.е. не е налице нормативна празнота, която да налага субсидиарното приложение на НСОПЗ, на което се позова ищецът.

Счита, че неправилно ищецът е посочил, че за процесния период следва да се приложи субсидиарно Наредба за структурата и организацията на работната заплата, в която съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, като никъде в наредбата не е посочен коефициент 1.143 и не е ясно откъде ищецът е получил този коефициент, за да иска същият да бъде приложен. Ограничението в наредба № 8121 з—776/2016 г. и следващите е служителите, работещи на смени да не полагат повече от 8 часа нощен труд за всеки 24

часов период, което е равно на коефициент 1, а не на посочения коефициент 1,143. Следователно напълно необосновано е препращането по аналогия към чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, съгласно която при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното място, тъй като нормалната продължителност на работното време е осем часа, а съгласно чл. 179, ал. 1 от ЗМВР и наредбата посочена по-горе нормалната продължителност на нощния труд е от 22.00 до 06.00 ч., т.е. 8 часа / 8:8 равно на 1/. В случая не е налице празнота в нормативната уредба, която да може да обоснове препращане по аналогия, тъй като в процесния период са действали и действат последователно подзаконовни нормативни актове, надлежно обнародвани в ДВ - заповед № 8121з - 1429/23.11.2017 г., заповед № 81213-156/05.02.2020 г. и заповед № 81213-768/16.06.2022 г., издадени от министъра на вътрешните работи, в които изрично е предвидено, че за всеки отработен час през нощта между 22,00 часа и 6,00 часа на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0,25 лв. до 01.02.2020, респ. 1.00 лв. г. до 01.04.2022 г., а след тази дата - 1.07 лв. т.е. налице е специална нормативна уредба по отношение на отчитане и заплащане на нощния труд на държавните служители в МВР, която изключва общия ред. И това е така, защото ЗМВР и действащите в исковия период наредби изрично разграничават реда за отчитане и заплащане на извънреден от заплащането на нощен труд.

Разпределението на работното време за заеманата от ищеца длъжност е организирано в работни смени, определени в месечен/седмичен график, изготвен от специално натоварен служител и утвърден от съответния началника. Отработените часове за времето от 22.00 до 6.00 часа са отчетени с протоколи, Приложение № 6 към чл. 31, ал.1 от Наредбата, изготвени от специално натоварен служител. Екземпляр от протоколите е изпращан в сектор "Финансово осигуряване" при ОДМВР Благоевград за изплащане на отчетения нощен труд. Твърди се, че положеният от ищеца нощен труд за исковия период е своевременно отчетен и заплатен, като същият е получил допълнително заплащане по 0.25 лв. на час, респ. от 1.00 лв. и 1.07 лв., следователно не следва да се прави преизчисление и прехвърляне на нощен

труд в дневен, тъй като ще се получи дублиране на заплащането. Счита, че труда положен между 22.00-6.00 ч. следва да бъде отчетен само като нощен, както е отчетен и заплатен, а не да се трансформира в дневен. Ищецът не може да избира едновременно да иска допълнителни часове /извънреден труд/ поради трансформиране на нощния труд като дневен и да получи за същия и допълнително заплащане като за нощен. Подробни съображения в тази насока са изложили и във връзка с цитираното по-горе в писмения отговор писмо на МТСП.

Твърди се, че по отношение на исковата претенция в размер на 3092.02 лева, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР счита, че същият е неоснователен и недоказан и го оспорва изцяло като неоснователен. Твърденията им са, че на ищеца редовно е плащано в исковия период както извънреден, така и нощен труд, за което представят платежни бележки, от които е видно изплащането на нощния труд на ищеца за целия исков период.

Твърди се, че за положения от ищеца нощен труд същият е получил допълнително заплащане по 0.25 лв. на час до 01.02.2020 г., след тази дата по 1.00 лв. за всеки час, а след 01.02.2022 г. по 1.07 лв. и следователно не следва да се прави преизчисление и прехвърляне на нощен труд в дневен, тъй като ще се получи дублиране на заплащането.

В условията на евентуалност, ако приемете иска в тази част за основателен, моли съда да има предвид, че оспорва изчисленията на положените от ищеца нощни смени, от там положените като нощен труд часове.

Моли съда да остави предявените искове без уважение и да ги отхвърли изцяло като неоснователни и недоказани, като им присъди разносните по делото, в това число и юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. Наредба за заплащане на правната помощ.

Моли съда да съобрази разпоредбата на чл.78, ал. 5 ГПК за това, че делото не е от фактическа и правна сложност, и в случай, че осъди ответника по иска, то да присъди по-нисък размер на разносните в частта им за възнаграждение за адвокат като съобразите минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата и Наредба № 1/04г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Сочи доказателства. Прави доказателствени искания.

По доказателствената тежест съдът указва на страните, че всяка от тях носи доказателствена тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, на които основава своите искания и възражения. Ищецът следва да докаже, че е положил нощен труд от 1688 часа, както се твърди в петитума на исковата молба, като по отношение на този нощен труд са налице основанията същият да бъде приравнен към дневния такъв, поради което на ищецът се дължи претендираната с петитума на исковата молба сума. Ответникът носи доказателствена тежест по отношение на възраженията направени с отговора на исковата молба.

СЪДЪТ с Определение № 1157/09.05.2023 г. е приел представените от страните писмени доказателства. Допуснал е изслушването на съдебно-счетоводна експертиза. Назначил е за вещо лице Б. Д., като е определил депозит в размер на 250. 00 лева, платими от бюджета на съда с оглед характера на производството. Разпоредил е на ищеца Д. П. Ф. от с. Мало Конаре, обл. Пазарджик да се яви лично в първото съдебно заседание по делото на основание чл. 176 от ГПК, за да даде обяснения за обстоятелствата по делото.

СЪДЪТ докладва на страните постъпилата молба с вх. №12627/25.05.2023 г. от Б. С. Д., с която уведомява съда, че поради значителния обем на проверяваните документи от ОД на МВР- Пазарджик ѝ е необходимо допълнително време за изготвяне на експертизата. В тази връзка моли съда на основание чл. 197, ал. 2 от ГПК да удължи срока за предоставяне на съдебно- счетоводна експертиза.

СЪДЪТ счита, че молбата е допустима и основателна, като с оглед на значителният обем на проверяваните документи, относими към изготвяне на експертното заключение, следва да бъде дадена възможност на вещото лице да изготви и представи експертното заключение за следващото открито съдебно заседание по делото.

СЪДЪТ следва да предупреди ищеца Ф., че в случай на неговото неоснователно неявяване в следващото открито съдебно заседание по делото, съдът може да приеме за доказани обстоятелствата за изясняването на които страната не се явила или отказала да отговори без основателна причина.

Ищецът следва да посочи, дали поддържа направеното искане в доказателствената част на исковата молба с правно основание чл. 190 от ГПК,

с оглед на представените с отговора на исковата молба доказателства.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРЕДОСТАВЯ възможност на вещото лице Д. да изготви и представи експертно заключение по допуснатата съдебно- счетоводна експертиза в законоустановените срокове, съгласно изискванията на чл. 199 от ГПК, за следващото открито съдебно заседание по делото.

ПРЕДУПРЕЖДАВА ищеца Д. П. Ф., че в случай на неявяването му в следващото открито съдебно заседание по делото, съдът може да приеме за доказани обстоятелствата за изясняването на които страната не се явила или отказала да отговори без основателна причина, на основание чл. 176, ал. 3 от ГПК.

УКАЗВА на ищеца Ф. да заяви дали поддържа направеното искане в доказателствената част на исковата молба с правно основание чл. 190 от ГПК, с оглед на представените с отговора на исковата молба доказателства.

СЪДЪТ счита, че делото не е изяснено от фактическа и правна страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 14.07.2023 г. от 10.30 ч., за която дата и час страните следва считат уведомени по реда на чл. 56, ал. 2 от ГПК, а вещото лице Б. Д. следва счита уведомена от днес.

ДА СЕ ИЗПРАТИ съобщение на ищецът с оглед дадените от съда указания.

Протоколът написан в съдебно заседание, което приключи в 09.50 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____